

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ବାବା ସବୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଦ୍ଵାରା ଯେଉଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳୁଛି ସେଥିରେ କୌଣସି ବାହାନା ନ କରି ସଦାସର୍ବଦା ତାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଥାଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ନବଧା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଷ୍ଠାପର ଭକ୍ତି ଏବଂ ନବଧା ପାଠପଢ଼ା ଉଭୟରୁ ଯେଉଁ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ, ଏଥିରେ କ’ଣ ଅନ୍ତର ରହିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ନବଧା ଭକ୍ତି ଦ୍ଵାରା କେବଳ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥାଏ, ଯେପରି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଟଙ୍କର ଭକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଟଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ, ରାସଲୀଳା ଇତ୍ୟାଦି ଆଦି କରିବେ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ କୌଣସି ବୈକୁଣ୍ଠପୁରୀ ବା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ନବଧା ପାଠପଢ଼ା ପଢ଼ୁଛ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ତୁମର ସବୁ ମନୋକାମନା ପୂରଣ ହୋଇଯାଉଛି, ତୁମେ ବୈକୁଣ୍ଠପୁରୀକୁ ଚାଲିଯାଉଛ ।

ଗୀତ:- ଆଜ ନହିଁ ତୋ କଲ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏକଥା କିଏ କହୁଛନ୍ତି— ଏବେ ଘରକୁ ଚାଲ ? ଯଦି କାହାର ସନ୍ତାନ କାହା ଉପରେ ଋଷି ଘରୁ ଚାଲିଯାଏ ତେବେ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନେ ତା’ ପଛରେ ଯାଇଥା’ନ୍ତି ଏବଂ କହିଥା’ନ୍ତି ଋଷିଛ କାହିଁକି ? ଏବେ ଘରକୁ ଚାଲ । ବେହେରା ପିତା ପରମାତ୍ମା ମଧୁ ଏଠାକୁ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେହି କଥା କହୁଛନ୍ତି । ସେ ଆମର ପିତା ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ପିତାମହ ମଧୁ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଶାରୀରିକ ପିତା (ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକ) ସହିତ ଆତ୍ମିକ ପିତା (ଶିବବାବା) ମଧୁ ଅଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଏବେ ଘରକୁ ଚାଲ, ରାତ୍ରି ଶେଷ ହୋଇ ଦିନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି ଏସବୁ ହେଉଛି ଜ୍ଞାନର କଥା । ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ରାତି, ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ଦିନ—ଏକଥା କିଏ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ? ବେହେରା ବାବା ଆସି ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ରାତି ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଅଥବା ଭରଷ୍ଟାଚାରୀ ରାଜ୍ୟ କାରଣ ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଆସୁରୀ ମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଛ । ତେବେ ଏହି ଶ୍ରୀମତ ମଧୁ ଗୁପ୍ତ । ଏବେ ଆମେ ଜାଣୁଛୁ ଯେ ବାବା ନିଜେ ଆସିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ରୂପ ଅଲଗା ଏବଂ ରାବଣର ରୂପ ମଧୁ ଅଲଗା । ଏହାକୁ ଟିକିଆ ରୂପୀ ରାବଣ କୁହାଯାଉଛି । ଏବେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଶେଷ ହୋଇ ଲଗାଅଗାଧି ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେବ । ରାମରାଜ୍ୟ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ସୀତାତ୍ମକ ପତି ରାମତ୍ମକ କେହି ଜପ କରୁନାହାନ୍ତି । ମାଳାରେ ଯେଉଁ ରାମ-ରାମ ଜପ କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଯିଏ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଜପ କରୁଛନ୍ତି । ରାମ ଅର୍ଥାତ୍ ଲଗାଅଗାଧି । ମାଳା ଯେତେବେଳେ ଜପ କରିଥା’ନ୍ତି ସେତେବେଳେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ନଥା’ନ୍ତି, ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିରେ ଲଗାଅଗାଧି ବ୍ୟକ୍ତିତ ଅନ୍ୟ କେହି ଆସିନଥା’ନ୍ତି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ରାତ୍ରି ଶେଷ ହେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି କରମକ୍ଷେତ୍ର ବା ନାଟ୍ୟ ମଣ୍ଡପ, ଯେଉଁଠାରେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଶରୀର ଧାରଣ କରି ଅଭିନୟ କରୁଛୁ । ଆମକୁ ୮୪ ଜନ୍ମରୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ସେଥିରେ ବରଣ ମଧୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି କାରଣ ୮୪ ଜନ୍ମର ହିସାବ ମଧୁ ଦରକାର ନା । କେଉଁ-କେଉଁ ଜନ୍ମରେ, କେଉଁ କୁଳରେ, କେଉଁ ବରଣରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବିରାଟ ରୂପ ମଧୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ହେଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ । କେବଳ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ କୁଳରେ ତ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳରେ ମଧୁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇନଥା’ନ୍ତି । ୮୪ ଜନ୍ମ ତ ଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନ ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳରେ ନେଇଥା’ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗର ସତୋପରଧାନତାରୁ ପୁଣି କଳିଯୁଗୀ ତମୋପରଧାନତାକୁ ନିଗୃତ ଆସିବାକୁ ହେବ । ତା’ର ସମସ୍ତ ମଧୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଉଛନ୍ତି— ଏହା ମଧୁ ବୁଝିବାର କଥା । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏକଥା ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ମଧୁ ଜାଣିନାହିଁ, ମୁଁ ହିଁ ତୁମକୁ ବତାଉଛି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ସବୁ କଥା ନିଗୃତ ଭାବରେ ଭୁଲିବାକୁ ହିଁ ହେବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ଦୁନିଆ ତ କହୁଛି କଳିଯୁଗ ବର୍ତ୍ତମାନ ଛୋଟ ପିଲା ଅର୍ଥାତ୍ କଳିଯୁଗ ଏବେ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ଏହାକୁ ହିଁ ଅଜ୍ଞାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଘୋର ଅନ୍ଧକାର କୁହାଯାଉଛି । ଯେପରି ତ୍ରାମାର ଅଭିନେତାମାନଙ୍କୁ ଜଣାଥାଏ ଯେ ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେବା ପାଇଁ ଆଉ ୧୦ ମିନିଟ୍ ବାକି ଅଛି, ସେହିପରି ଏହା ମଧୁ ଏକ ଚୈତନ୍ୟ ତ୍ରାମା । କିନ୍ତୁ ଏହା କେବେ ଶେଷ ହେଉଛି, ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଅଜ୍ଞାନତାରୁ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଗୁରୁ-ଗୋସାଇଁ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର, ଜପ-ତପ ଆଦି କରିବା ଦ୍ଵାରା ମୁଁ ମିଳିନଥାଏ । ଏସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ମୁଁ ତ ନିଜର ପୂର୍ବ ନିଗୃତ ସମସ୍ତ ଅନୁସାରେ ହିଁ ଆସୁଛି, ଯେତେବେଳେ କି ରାତିକୁ ଦିନ କରିବାର ଅଛି ଅଥବା ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ କରି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବାର ଅଛି । ଯେତେବେଳେ ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର ପୁରା ହେବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ମୁଁ ସ୍ଵର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିବି ନା । ଏହାପରେ ତୁରନ୍ତ ଦୈବୀ ରାଜତ୍ଵ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ରାଜାତ୍ମକ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବୁ, ତା’ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ସେଠାରେ ସବୁ କିଛି ନୂଆ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ଭିତରେ ପାଠ ପଢିବାର ବା କରମ

କରିବାର ସଂସ୍କାର ରହିଥାଏ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଉଚିତ୍ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବେ ସେତେବେଳେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରିବେ । ତେଣୁ ପ୍ରଥମ କଥା ହେଲା ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ହେବା । ତେବେ ସମସ୍ତେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସବୁ ଜୀବାତ୍ମା । ଇଏ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ, ଶରୀର ବିନାଶୀ । ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଏକ ଶରୀର ନେଇଥାଏ । ଏକଥା କେବଳ କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେହି ଅନୁସାରେ ଚାଲୁ ନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆତ୍ମା ନିରାକାରୀ ଦୁନିଆରୁ ଆସିଛି, ତା’ ଭିତରେ ଅବିନାଶୀ ଅଭିନୟ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରହିଛି । ଏକଥା ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମା ପୁନର୍ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନେଇଥାଏ । ତୁମା ତ ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେଉଛି । ପୁଣି ଯୀଶୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ବୁଦ୍ଧ ଇତ୍ୟାଦି ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେମାନେ ନିଜ-ନିଜର ସମୟରେ ଆସି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିଆ’ନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ତୁମମାନଙ୍କର ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣଧର୍ମ । ସେମାନେ ହେଲେ ପୂଜାରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ପୂଜ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ତୁମେ କେବେ ପୂଜା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯାଠପଡ଼ା । ଏଥିରେ କେତେ ଧାରଣା କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ତେବେ ବିସ୍ତାର ରୂପେ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣା କରିବାରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । ସଂକ୍ଷେପରେ ତ ସମସ୍ତେ ବୁଝିଛନ୍ତି ଯେ— ବାବା, ରଚୟିତା ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ତାଙ୍କର ରଚନା । ଆତ୍ମା, ଏକଥା ତ ଜାଣୁଛ ନା ଇଏ ଆମର ବାବା ଅଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ତ ସବୁ ଭକ୍ତମାନେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତେ ଭକ୍ତ ସହିତ, ସନତାନ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୋଲି କହି ଡାକିଆ’ନ୍ତି । ଯଦି ଭକ୍ତ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି ତେବେ ପୁଣି ବାବା ବୋଲି କହି କାହାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ନିଜକୁ ଭଗବାନ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମା ଅନୁସାରେ ଯେତେବେଳେ ଏହିଭଳି ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯାଉଛି ଭାରତ ବିଲକୁଲ୍ ରସାତଳକୁ ଚାଲିଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଭାରତ ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଣା ହେବ ତେବେ ଯାଇ ତ ନୂଆ ହେବ ନା । ଯେତେବେଳେ ଭାରତ ନୂଆ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିଲା । ତେଣୁ ତାକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ କୁହାଯାଉଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଭାରତ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ନରକ କୁହାଯିବ । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ପୂଜ୍ୟ ଥିଲେ, ଏବେ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପୂଜ୍ୟ ଏବଂ ପୂଜାରୀ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାରଥକ୍ୟ ତ କୁହାଯାଇଛି । ଆମେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପୂଜ୍ୟ, ପୁଣି ଆମେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହେଉଛୁ । ଆମେ ହିଁ ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା ହେଉଛୁ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହେଉଛୁ । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ନିଜେ ପୂଜ୍ୟ, ନିଜେ ପୂଜାରୀ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ କୁହାଯିବ । ତେଣୁ ଏକଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ସେମାନେ କିପରି ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ ହେଉଛନ୍ତି ?

ବାବା କହୁଛନ୍ତି କଲପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଏହିପରି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥିଲି, ଏବଂ ପ୍ରତି କଲପରେ ଦେଉଛି । ମୁଁ କଲପର ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ମୋର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ପତିତ-ପାବନ । ଯେତେବେଳେ ସାରା ଦୁନିଆ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସିଥାଏ । ଦେଖ, ଏହି କଲପ ବୃକ୍ଷ ଚିତ୍ରର ଉପରେ ବ୍ରହ୍ମା ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଆରମ୍ଭରେ ଦେଖାଯାଇଛି, ଏବେ ସମସ୍ତେ ଶେଷରେ ଅଛନ୍ତି । ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମା ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହୋଇଛନ୍ତି ସେହିପରି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିବେ । ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ଶେଷ ସମୟରେ ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଅର୍ଥାତ୍ କଲପବୃକ୍ଷରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଧର୍ମର ଶାଖା ଶେଷରେ ତାଙ୍କର ଚିତ୍ର ଦେଇପାରିବା ନାହିଁ, ବୁଝାଇପାରିବା । ଯେପରି ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା, ବର୍ତ୍ତମାନ କଲପବୃକ୍ଷର ଶୀର୍ଷରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ପହଞ୍ଚିଯାଇଛନ୍ତି— ସେହିପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମର ପ୍ରଜାପତି ଅଟନ୍ତି ନା । ଯେପରି ଇଏ ପ୍ରଜାପତି ବ୍ରହ୍ମା ସେହିପରି ସିଏ ପ୍ରଜାପତି ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ପ୍ରଜାପତି ବୁଦ୍ଧ.... ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ଶତ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କର ପିତା ବୋଲି କୁହାଯିବ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଗୁରୁ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଆମର ଗୁରୁ ଶତ୍କରାଚାର୍ଯ୍ୟ ଥିଲେ । ତେବେ ଯେମାନେ ସବୁ ବୃକ୍ଷର ଶାଖାର ଆରମ୍ଭରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେମାନେ ପୁଣି ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଶେଷକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ତମୋପ୍ରଧାନ ଅବସ୍ଥାରେ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସି ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝିବେ । ଶେଷ ସମୟରେ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ସଲାମ କରିବାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ତୁମେ ନିଜର ଅବିନାଶୀ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବେହରା ପିତା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡ଼ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ସବୁ ଧର୍ମାବାଲମ୍ବୀଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମକୁ ଛାଡ଼ି ନିଜକୁ ଅଗରୀରୀ ଆତ୍ମା ମନେ କରି, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ଯେତେଯେତେ ମନେ ପକାଇବ, ଜ୍ଞାନର ଧାରଣା କରିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବ । ତେବେ କଲପ ପୂର୍ବରୁ ଯିଏ ଯେତିକି ଜ୍ଞାନ ନେଇଥିବେ, ସେତିକି ନିଶ୍ଚିତ ଆସି ନେବେ ।

ତେଣୁ ତୁମ ଭିତରେ କେତେ ଗୁଦ୍ୟ ଅଭିମାନ ରହିବା ଉଚିତ୍— ଆମେ ବିଶ୍ୱାସର ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କର ସନତାନ, ବାବା ଆମକୁ ବିଶ୍ୱାସର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ରାଜଯୋଗ ଖଣ୍ଡାଉଛନ୍ତି! ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା । କିନ୍ତୁ ଚାଲୁ-ଚାଲୁ ସାମାନ୍ୟ କଥାରେ ସଂଗମ ଆସିଯାଉଛି, ଏହାକୁ ହିଁ ମାୟାର ତୋଫାନ ବା ପରୀକ୍ଷା କୁହାଯାଉଛି । ଏକଥା ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମକୁ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯଦି ଘର ଦଫ୍ତାର ଛାଡ଼ିବାକୁ କୁହାଯିବ ତେବେ ସମସ୍ତେ ଆସି ଏହିଠାରେ (ମଧୁବନରେ) ପହଞ୍ଚିଯିବେ । ତେଣୁ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପାସ୍ କରିବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ସେମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ସମୟ ଅନୁସାରେ ସେବାରେ ମଧ୍ୟ

ଲାଗିଯାଇପାରିବ । ଯେଉଁମାନେ ନିଜର କର୍ମଧନବା ଛାଡ଼ିଦେଇଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ପୁଣି ସେବାରେ ଲାଗାଇବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ କେହି-କେହି ବିଚିତ୍ରଯାତ୍ରାଛନ୍ତି, ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଶ୍ରୀମତରେ ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । ତେଣୁ ଆମକୁ ଶ୍ରୀମତରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳୁଛି, ସେଥିରେ କୌଣସି ବାହାନା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ବାବା ସବୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ମାୟା କିନ୍ତୁ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଏଭଳି ରହିବା ଅପେକ୍ଷା କୌଣସି ବ୍ୟବସାୟ ଆଦି କରିବୁ, ଆଉ କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି ବିବାହ କରିବୁ । ବୁଦ୍ଧି ଏହିଭଳି ଅନେକ କଥାରେ ଚକ୍ର ଲଗାଇବାରେ ଲାଗିଛି, ତେଣୁ ସେମାନେ ପାଠପଢ଼ାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଉଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି ପୁଣି ବାବାଙ୍କୁ ଗ୍ୟାରେଣ୍ଟି ଦେଉଛନ୍ତି ମୁଁ ଶ୍ରୀମତରେ ନିଶ୍ଚିତ ଚାଲିବି । ତାହା ହେଉଛି ଆସୁରୀ ମତ, ଏହା ଇଶ୍ଵରୀୟ ମତ । ଆସୁରୀ ମତରେ ଚାଲିବା କାରଣରୁ ବହୁତ କଥା ଦଣ୍ଡ ପାଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଗରୁଡ଼ ପୁରାଣରେ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ଡରାଇବା ପାଇଁ ଉଷ୍ମପ୍ରଦ କଥା ସବୁ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି ଯାହା ଦୂଃଖୀଙ୍କ କେହି ଯେପରି ଅଧିକ ପାପ ନ କରିବେ । ତଥାପି ବି କ'ଣ ମନୁଷ୍ୟ ସୁଧରୁଛନ୍ତି । ଏହିସବୁ କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଜଞ୍ଜନର ସାଗର କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଜଞ୍ଜନର ସାଗର, ନଳେନ୍ଦ୍ରଫୁଲ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବୁଝିଯାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତ ଠିକ୍ କଥା ଆମେ ପୁଣି ଆସିବୁ । ବାସ୍, ପ୍ରଦର୍ଶନୀରୁ ବାହାରକୁ ଗଲା ପରେ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ହିଁ ଯଦି ୨-୩ ଜଣ ମଧ୍ୟ ବାହାରିଲେ ତେବେ ବି ବହୁତ ଭଲ, ପ୍ରଜା ତ ବହୁତ ହେବେ ନା । କିନ୍ତୁ କଞ୍ଚିତ କେହି ରାଜସ୍ଵଭାଗସ୍ଵର ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବାର ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ରାଜା-ରାଣୀଙ୍କର ତ ଗୋଟିଏ-ଦୁଇଟି ସନ୍ତାନ ହେବେ । ସେମାନଙ୍କୁ ରାଜ ପରିବାରର କୁହାଯିବ । ପ୍ରଜା ତ କେତେ ଜେର ହେବେ । ପ୍ରଜା ତ ତୁରନ୍ତ ହୋଇଯିବେ । କିନ୍ତୁ ରାଜା ତ ସହଜରେ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ୧୬୧୦୮ ଜଣ ରାଜାରାଣୀ ତ ତରେତାୟଗର ଶେଷରେ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଜା ତ କୋଟି କୋଟି ସଂଖ୍ୟାରେ ହେବେ । ଏହି କଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ବିଶାଳ ହେବା ଦରକାର । ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଉଛୁ । ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା ମୋତେ ଏବଂ ମୋର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଅ । ମନମନାଭବ ଏବଂ ମଧ୍ୟାଦୀଭବ । ସଞ୍ଚରଣ ହେଲା ବିଷ୍ଣୁପୁରୀ ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ପୁରୀ । ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମ ଏବଂ ଦୁଃଖଧାମ—ଏହାର ଜଞ୍ଜନ ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦୂଃଖୀ ଅନ୍ତିମ ମତି ଅନୁସାରେ ଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ପରବରତ୍ତି ଜନ୍ମ ହେବ । ଧରିନିଅ ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେହି କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି କିନ୍ତୁ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେ କୃଷ୍ଣପୁରୀରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଯିବ । ନା, ଅତିବେଶରେ କେବଳ ଧ୍ୟାନରେ କୃଷ୍ଣପୁରୀକୁ ଯାଇ ରାସ ଆଦି କରି ଫେରିଆସିବେ । ତାହା ହେଉଛି ନବଧା ଉକ୍ତିର ପ୍ରଭାବ, ଯାହା ଦୂଃଖୀ ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହୋଇଥାଏ, ମନୋକାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । ବାକି ସତ୍ୟଯୁଗ ତ ସତ୍ୟଯୁଗ ଅର୍ଥାତ୍ ସଞ୍ଚରଣ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ସେଠାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁଣି ନବଧା ପାଠପଢ଼ା ଆବଶ୍ୟକ, ନବଧା ଉକ୍ତି ନୁହେଁ । ତେଣୁ ପାଠପଢ଼ୁଥାଅ, ତୁମକୁ ମୁରଲୀ ନିଶ୍ଚିତ ପଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ । ସେଣ୍ଟରକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଯିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ମୁରଲୀ ନେଇ ଘରେ ନିଶ୍ଚିତ ପଢ଼ । ଆଉ ପୁଣି କାହାକୁ ସେଣ୍ଟରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଇଁ ଅଲଗା-ଅଲଗା ମତ ମିଳୁଛି । ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ତ ଗୋଟିଏ ମତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ଖାଅ, ବାସ୍, କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଆଉ କିଛି କରି ନପାରିଲେ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଖାଅ । ବାକି ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ କ'ଣ ବାବା ଏଭଳି କହିବେ । ଯେପରି ବାବା କାହାକୁ କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥଳେ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଯଦି କାହା ସହିତ ଯିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜଞ୍ଜନ ଦେବା ଦରକାର । ଏହା ବିନାଶୀ ନାଟକ ତାହା ହେଲା ଅବିନାଶୀ ନାଟକ । ତେଣୁ ସେବା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଯିବ । ଶ୍ରମଗାନକୁ ଯାଇ ମଧ୍ୟ ସେବା କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି ଏହି କଥାକୁ ବୁଝି ନିଶ୍ଚୟବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, କେବେ ବି ସଂଶୟ ଆସିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ଶ୍ରୀମତକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଆତ୍ମ-ଅଭିମାନୀ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଡ୍ରାମାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତାଙ୍କର ଅନାଦି ଅଭିନୟ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ସାକ୍ଷୀ ହୋଇ ଦେଖିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସେବାରେ ଲାଗାଇ ଆଶୀର୍ବାଦର ପାତ୍ର ହୁଅ । ଯେପରି ବାପଦାଦାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନର ବିଶେଷତା ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଭିତରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ବିଶେଷତା ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ରହିଛି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖ । ଯେପରି ହଂସ ରତ୍ନ ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ, ପଥର ନୁହେଁ ସେହିପରି ତୁମେମାନେ

ମଧୁସ୍ତ୍ର ହୋଲିହଂସ ଅଟ, ତୁମର କାମ ହେଲା ପ୍ରତ୍ୟେକତ୍ତ୍ବର ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖିବା ଏବଂ ତାତ୍ତ୍ବର ବିଶେଷତାକୁ ସେବାରେ ଲଗାଇବା । ସେମାନତ୍ତ୍ବର ବିଶେଷତାର ପ୍ରଂଶସା କରି ସେମାନତ୍ତ୍ବ ଦ୍ବାରା ତାତ୍ତ୍ବର ବିଶେଷତାକୁ ସେବାରେ ଲଗାଅ ତେବେ ସେମାନତ୍ତ୍ବର ଆଶୀର୍ବାଦ ତୁମକୁ ମିଳିବ ଏବଂ ସେମାନେ ଯେଉଁ ସେବା କରିବେ ସେଥିରୁ କିଛି ଅଂଶ ମଧୁସ୍ତ୍ର ତୁମକୁ ମିଳିବ ।

ସ୍ବଲୋଗାନ:-

ବାପଦାଦାତ୍ତ୍ବ ସହିତ ଏଭଳି ଯୋଡି ହୋଇ ରୁହ ଯାହାକି ତୁମ ଦ୍ବାରା ଅନ୍ୟମାନତ୍ତ୍ବକୁ ବାବାତ୍ତ୍ବର ସମ୍ବୃଦ୍ଧି ଆସିଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****